

er komið fram um háttarlagið á innflutningnum frá ymsum londum til hesi lond, standa mongdirnar soleiðis hvør til aðra:

Frá Íslandi	59
- Canada	40
- Noregi	25
- Frakklandi	8
- Føroyum	5
- Bretlandi	3
- Tysklandi	0,3

Ikki koma vit fyrr enn nr. fimm í roðini, so ikki er væntandi, at roknað verður stórvægis við okkum, tá um mongdirnar ræður; men hesin fiskatúflutningur er fyri stundum nærur einasti vegur til peningavinnu hjá okkum, so vit mugu sjálvir rokna nógv við honum, og vit mugu gera alt, hvat vit eru mentir, til at fáa aðrar eisini at rokna við honum. Er tað ikki møgult at gera tað við mongdini, so mega vit tess meira royna at gera tað við góðskuni.

Her hevur fyrr ljóðað nógv um, at føroyskur fiskur er ein «kvalitetsvara», almikið eftirspurd í Spanílandi, og eitt prógv fyri at hon er hildin so at vera, er jú tað, at føroyskur fiskur fekk *grand prix* og gullspjaldur á Barcelonaframsýningini í fjór; men tað verður okkum ikki til frama, um vit nýta hetta heiðursviði til kodda og lata okkum rura í blund av hinum gamla mosninum um, hvussu góður føroyskur fiskur er framfyri annan. Tað lútur altíð ein vandi aftanfyri hann, ið er so tryggur, at hann ikki er árvakin. Sannleikin er, at mangt er at finnst at okkara fiski, serliga at, hvussu hann verður vrakaður, t. v. s. klassifiserður, og avskipaður.

Kappi um klippiskamarknaðin er hart, og kappineytar okkara eru so nógv stórir og máttmeiri enn vit; teir næstu eru bróður okkara Íslendingar og Norðmenn, og í hesum kappi er tað ivaleyst við bróðurskapinum, nakað sum tey eru vón at taka til í kortspæli, tí mugu vit, sum eru pinkalitti beiggj, vera varir um okkum, at vit ikki dragna afturfrá í kapplopinum.

Tað er allkunnugt, at Íslendingar leingi hava haft góðan klippisk, og at teir tessvegna hava tikið marknaðin av Norðmonnum á mongum støðum í Miðhavslondunum; men hesi síðstu árin hava Norðmenn tikið sær fram og bót allmikið um góðskuna á sínum klippisk.

Norðmenn framleiða ein ómetalligan hóp av fiski, men teirra veidumáti og onnur viðurskiftir eru so, at nógv av teirra fiskiveiðu er, hvat vit kalla, ljótur fiskur; men teir hava eisini eina stóra marknaðarvið fyrir sínari vøru, so teir kunnu lata hann har, sum hann hóskar. Umframt til Miðhavslondini senda teir fiskin til Suðurameriku, Russlandi og Afríku, har tann ringasti fiskurin man fara.

Hin allmenna trygðin fyri, hvussu tann fiskur er, sum úr verður fluttur, er *fiskavragingin*. Vragingarattestin er øll tann trygð, sum hin útlendi keyparin hevur, tá hann keypir frítt um borð; og hon skal eisini vera okkum trygð fyri, at tað, sum sent verður, ikki spillir okkum á marknaðinum. Tað ræður tí um, at teir, sum standa fyri vragingini, bæði kenna væl til hvat keypararnir í teim ymissu londunum krevja av okkum og kenna á sær eina sterka ábyrgð fyri sínum egna landi. At nógv varir um vragingina, víta bæði Íslendingar og Norðmenn, tí hava teir ferð eftir ferð gjørt vragingarlógir sínar strangari og innført broytingar, sum miða imóti stórri og stórri trygð.

Íslendski yvirvakrafin *Sveinn Árnason*, sum í fjór saman við fiskifulltrúa Íslands gjordi eina ferð um Miðhavslondini, skrivur í »Egirn» fyri apríl í ár sera áhugaverða grein, sum vert kann vera at benda á fyri okkum í hesum samanburði. Hann sigir um norskan fisk fylgjandi: »Fiskurin var í heilatakið ikki so góður sum íslendskur fiskur; men hann var betur enn eg hevði væntað, og mátti eg samna, at klippiskatvirkanin í Noreg var væl framfarin hesi seinastu árin. Vragingin í Noreg er í minsta lag líka so strong sum í Íslandi, og kann tað siggast av tí, at ein sera lítill partur av teirra fiski sleppur í fyrsta klassa. Úrslitið úr norski fiskavraging á fiski, sum ætlaður var til solu í Europu, var 1925—26 so:

8% í fyrsta klassa
72% í annan —
18% í triðja —
2% í fjórða —

Eg havi ikki sæð yngri yvirliit; men mær var sagt, at lutfolini eru lítið broytt seinni.»

(Framhald).

Lýsingar

A/s BALSLEV & GOOS, THORSHAVN

Færøernes største Tømmerlager

en gros og en detail.

SJÓNLEIKUR

Ólavsekuafan kl. 7 s. p. og

Ólavsekukvöld kl. 7 s. p.

verður framført í Sjónleikarhúsinum:

ÓLAVSØKUMYNDIR

FESTLEIKUR EFTIR H. A. DJURHUUS í tveimum dreymanjundum við forspæli og eftirspæli.

Afgongukort eru at fáa í H. N. Jacobsens bókhandli og við inngongdina.

Í Bringsnagøtu

fáast allar vørur til lægstu prisir:

Frakkar, kjólar, klæðningar, hattar, hógvir, sokkar og hosur, langar og hálvar til konufólk og mannfólk, born og vaksin, fyrirkleðir, dreingjakleðir, frakkatoy, kjolatoy, tvistoy, skógvar og styvlar av leðri og gummi o. a. tilfikt.

Provar verða sendir, tá um verður biðið.

Ull og spjarrar verður tikið í býti.

Eitt sindur av vørum verður selt til lægri pris nú um Ólavsekuna.

KATRINE CHRISTIANSEN

Telf. 24.

Telf. 24.

Ledig Stilling.

Stillingen som Montør ved Thorshavn Elektricitetsværk er ledig fra 15. September d. A., og ønskes besat med Montør, fuldt kvalificeret til alle almindelige forefaldende Lys- og Montørinstallationer.

Lønnen er 3000 Kroner aarlig, stigende hvert 3. Aar med 300 Kroner til 4200 Kroner.

Ansøgning med Bevisligheder indleveres til Byrådskontoret inden 25. August d. A., Aften Kl. 7.

Thorshavn Byraad, d. 25. Juli 1930.

Á Føroya Fólkaháskúla

verður almenn framsýning av teimum lutum, sum næmingar skúlans hava gjørt í summar. Framsýningin er sunnudagin 27. í h. m. frá nóni. Ólavsekuafan allan.

Stjórnin.

Jeg genoptager om kort Tid min Praksis. Nærmere Bekendtgørelse senere.

Oscar Kaaber,
Tandlæge.

Prima Husholdningskul.

• Ny Forsyning. •

Havnar
Kol- & Cementhandel.

Telefon 172 — 209.
Telegr.-Adr.: Kolcement.

Veving.

Á Føroya fólkaháskúla verður skúlaskeið í veving; tað byrjar 7. august og endar 27. septembir. Allar frágreiddingar um hetta skeið kann ein fáa við at venda sær til Símunar av Skarði.

R. Rasmussen.
Símun av Skarði.

Husholdningsskolen.

2 Maaneders Kursus begynder 15. September.

DE RØDE ØJNE

EN SANDFÆRDIG HISTORIE AF A. Ø.

U DE PAA BROEN hænger Mørket som sorte Drapperier om Lygternes hvide Lyskegler, og Nordveindens Arme famler og slår igennem Jernværket, river og slider og prikker som Tusinder af Isaalte.

Og de enkelte Fodgængere som hæster over Broen, bender over Kulden og Stormen, og længes hjem mod den varme Kakkellov. Satan til Veir!

En Mand kommer gaende — langsomt, han har ingen Hæst. En gang imellem læner han sig ud over Røkværket, og ser ned mod Flodens sorte gurgelende Bølger.

Saa gaar han videre, indtil han naar den midterste Bropille.

Han klatter over Røkværket, famler sig hen til Jernstigen som fører ned til Vandet, og stiger ned — Trin for Trin.

Nu har han naaet Vandet — standser lidt — lukker Øjnene.

Og ser to luende røde Øjne, langt ude i det evige Mørke.

— Ven, Ejende — jeg kommer!

*

Der hang en mørk Bylt i Pram-

forens Kætting da han trak den ind.

Et Lig — en Mand!

Han har jo Medaljer paa — naa, saadan — en Krigsinvalid — Hm!

Han lagde Liget paa Dækket, og brødte en Presenning over det.

*

Politivagtmesteren lader Presenningen tage bort fra Liget.

Sjofel til det sidste!

At tage sine Medaljer paa, naar man gaar ud at drukne sig!

Telefonen ringede, det var Redaktøren.

— Kom ind til mig, jeg maa tale med Dem! saa lagde han Røret paa Igen.

Jeg rejste mig bandende, skulde jeg da forstyrres hvert Øjeblik!

Jeg var meget ærgerlig, da jeg stod inde i hans Kontor, men han lod ikke til at bemærke det. Han skubbede en Stump Papir hen til mig og sagde: Hør er en Adresse.

— Politiet har ringet, og bedt Dem komme herhen, straks.

— Skal jeg nu ogsaa til at have Politiet?

— spurgte jeg ærgerlig.

— Jeg ved ikke hvad det drejer sig om — svarede han ligeysltil.

Kommisæreren som jeg talte med, forlangte at tale med Dem. Tænk en Bille og stik derhen — det kan vel ikke tage ret mange Minutter.

Det er en Arv som ligger til Dem, Sønde han smaaende til.

Jeg sad ikke længe Morsomheden, for det blev en Forsinkelse paa mindst en halv Time.

*

Bilen standsede foran et højt skummet Hus i en Gyde.

Jeg gik ind gennem en Gang, over en Gaard, øverst op i Baghuset.

Der stank af kogt Kaa, Smasbornes Sengetøj og Kloak, og jeg maatte gaa forsigtigt op ad Trappen for ikke at træde paa Børn.

Kommisæreren og jeg hilste formelt paa hinanden.

— Det er Dem som skriver i Tiden under Mørke Vox? spurgte han.

Jeg nikkede.

— Her er noget til Dem. — Han pegede paa en Pakke, omslæbt med Sejlgarn, som laa paa Bordet til Hr. Journalist Vox. Tidens Redaktion stod der uden paa Omslaget.

— Fra hvem? spurgte jeg. Han trak paa Skuldrene.

— For et Par Dage siden fandt vi et Lig i Floden. En Krigsinvalid som havde begaaet Selvmord. Hans Værtinde her har genkendt ham, men kan ikke give Oplysninger. Vær venlig at sø Papirerne igennem, saa vi kan faa Rapporten færdig.

— Kunde De ikke selv have gjort det? spurgte jeg, og skar Sejlgarnet over — eller da i det mindste have sendt Sagerne hen til mig?

Han mumlede et eller andet, som sikkert ikke var en Elskværdighed, og jeg bladede Papirerne igennem og læste....

— Er der noget i af Interesse? — spurgte han.

— Sæt Dem ned — svarede jeg, og begyndte at læse højt af Sempers Beretning....

Første Dag.

Om syv Dage skal jeg hente min Invaliddepensation for en Maaned.

Det er den gamle Mand, som udbetaler mig, altid den samme Mand.

Jeg afleverer mit Mærke, slutter op i Rækken, og venter....

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17.... et Skridt fremad, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7.... et Skridt fremad.

Engang naaede jeg til 19. Da var der en foran mig som havde to Krykker, han kunde ikke bevæge sig

saa hurtigt, for hans Krykker gled paa Linoleumet.

Endelig er jeg henne ved Klappen.

Jeg lægger det lille Nummerskilt. Den gamle Mand løfter en Flig af et Ojelaag, ser paa det med Randen af et Blik — 9114 Sempers — han skyder den lille Papirpose hen til mig — den næste!

Jeg træjer ud til venstre, hører et lille Smæld bag mig, det er den næste som lægger sit Nummer paa Klappen.

Naar jeg har talt Pengene, stikker jeg den lille Pose i Lommen, Staten og jeg er færdige med hinanden for den kommende Maaned.

Hvordan Kontoret ser ud?

Langt og smalt. Paa venstre Side, der hvor vi ikke kommer, er der Vinduer. Gennem hele Rummet gaar et Skillerum af bejstet Fyrretræ, og vor Række glider langs dette Skillerum. Hvad der er paa den anden Side ved jeg ikke — Lyde af Mennesker, Bøger og Papirer.

Men Skilleveggen kender jeg. Hvert Brædt, hver Aare, hver Knast i Træet.

Otto Hundrede atten. Knaster i Træet indtil først. Klapp Fire Hundrede nitten imellem Klapperne. Og — mærkeligt nok, ogsaa fire Hundrede nitten i det næste Stykke, naar